

mokrater, og den Dagsorden, hvormed Forespørgslens Behandling sluttede, blev ogsaa enstemmig vedtagen her i Tinget. Mindre vel fornøjede have Forespørgerne Grund til at være over de ærede Ministres Besvarelser. Dog var der en ikke ringe Forskel. Den ærede Kultusminister som altid har et varmt og smukt Ord til overs for enhver Sag, man lægger ham paa Sinde, udtalte sig med megen Sympati om Forespørgslens Genstand. Han stillede i Udsigt, at han snart for sit Vedkommende vilde gøre noget, og da man gik ham nærmere paa Klingen, sagde han, at han nærede det bedste Haab om, at han endnu i indeværende, det vil altsaa sige forrige, Rigsdagssamling vilde forelægge et Lovforslag for sit Vedkommende. Den daværende Justitsminister udtalte sig ganske vist med noget mere Velvilje om denne Sag end om andre Sager, der skyldtes Initiativ fra Folketingets Side, men det maa desværre erkendes, at han næppe havde nogen rigtig Følelse af denne Sags Betydning. Den daværende Justitsminister erklærede bestemt for sit Vedkommende, at han ikke vilde gaa med til et Lovforslag om en Forhøjelse af den kriminelle Lavalder, selv om han heller ikke sagde, at han vilde have noget meget stærkt mod det, han kunde godt tænke sig, at man en Gang i Fremtiden vilde komme dertil, men han lovede ikke at ville fremsætte et saadant Lovforslag; han erklærede, at han ikke vilde gøre det. Ja, saa gik det siden hverken værre eller bedre end saa, at den Minister, der holdt Ord, det var den daværende Justitsminister, han fremsatte virkelig ikke noget Forslag, og den Minister, der ikke holdt Ord, det var den højtærede Kultusminister, han havde lovet at fremsætte et Lovforslag, han opfyldte ikke dette Løfte. Og Samlingen 1898—99 gik, uden at vi hørte eller saa mere til denne Sag. Under Behandlingen af Finanslovsforslaget for 1900—1901 i Efteraaret 1899 lyste et æret Medlem efter Kultusministeriets Bistand til Lovgivningsvirksomhed paa dette Omraade. Men nu var Svaret fra Kultusministerens Side blevet saa vagt og valent, at man fik Indtryk af, at den Sag var strandet paa Striden uden for Ministeriet, paa Kompetence-spørgsmaal, paa Mangel paa Interesse for Sagen — hvad ved jeg, i alt Fald var den strandet saaledes, at man ikke turde vente, at der skete noget fra den høje Regerings Side i dette Spørgsmaal, og saa stod Forespørgerne fra i Fjor over for det Spørgsmaal, hvad vi nu skulde gøre. At lade en

Sag slippe os ud af Hænderne, for hvilken vi nærede saa megen Interesse som denne, dette ønskede vi ikke. Paa ny at henvende os med en Forespørgsel til Regeringen, om den ikke naadigst vilde gøre noget ved denne Sag, ansaa vi for at være under Folketingets Værdighed. Vi havde da ingen anden Vej end at fremsætte et Lovforslag, for dog i det mindste derigennem at faa at vide, hvad Regeringen overhovedet mente. Naar vi fremsatte et Lovforslag, mente vi at burde vise den Varsomhed, at vi holdt os til denne ene Side af den foreliggende Lovgivningsvirksomhed paa Børneomraadet, som ikke krævede organisatorisk Indgriben i Administration, i alt Fald kun i ringe Omfang. Med Hensyn til alt, hvad der vedrørte Oprettelsen af ny Anstalter, og alt, hvad der vedrørte Værgemaalsanordningen, mente vi fremdeles, at vi vilde afvente og se, om ikke Regeringen vilde tage det paa sig. Vi mente derimod at maatte begrænse os til denne ene og teoretisk i alt Fald simple Opgave at højne den kriminelle Lavalder, og vi mente derved at kunne give Sagen det Skub, den trængte til, for at der kunde komme Gang i Arbejdet. Det Lovforslag, som nu er til Behandling og som bestaar af 7 Paragraffer, indeholder med en enkelt Undtagelse kun en eneste Ting, nemlig den Bestemmelse, at Børn, der ikke have fyldt det 15de Aar ikke længer blive at belægge med kriminel Straf. Der er en Undtagelse, der er et andet Forhold, som berøres i Lovforslaget, idet vi nemlig afskaffe Legemsstraffe for unge Personer mellem 15 og 18 Aar. Naar vi have gjort det, saa er Sammenhængen dermed den, at da vi gik de paagældende Paragraffer i Straffeloven igennem og hvert Øjeblik mødte Rottingsstraf ved Siden af Legemsstraffe for Børn under 15 Aar, saa havde vi en Følelse af, at ved ikke ogsaa at berøre det andet Forhold tog vi ligesom paa os at godkende Anvendelsen af den anden Legemsstraf, og bortset fra, hvilken Anskuelse man kunde have om den Ting, mente vi paa dette Punkt at være i bedst Overensstemmelse med Folketingets Anskuelser, naar vi søgte at formaa Folketinget til at give Afkald paa den anden Legemsstraf, ogsaa for Personer mellem 15 og 18 Aar. Folketinget har ved forskellige Lejligheder, overhovedet hver Gang der blev givet det Lejlighed til at udtale sig derom, udtalt sig mod Legemsstraf. Det har gjort det i sin Tid ved Behandlingen af den militære Straffelov, det har gjort det, da for faa Aar siden den saakaldte